

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Quinam in hoc aspirationum exercitio sint cavendi defectus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

*Quinam in hoc aspirationum exercitio
sint evitandi defectus.*

Primò non tam attendendum est, ut multas & in magno numero producamus aspirationes, quàm ut illas, quas facimus, bene faciamus. Quia plures sine spiritu productæ tantum nobis non proderunt, quantum una sola cum sapore & affectu evibrata: *Volo quinq; verba sensu meo loqui*, ait divinus Apostolus, *quam decem millia verborum in* 1. Cor. 14. 19. *lingua.* Nunquam etiam illas producere oportet ex consuetudine aut usu, festinanter, perfunctoriè aut coactè, neque etiam adeò frequenter, ut in nauseam abeant, sed cum attentione, affectione, ac sinceritate. Quod si quandoque te invenias remissum, negligentem, atque absque devotione, id ages quod inferiùs monito quinto dicturi sumus.

Secundò non tam insistendum nobis est distinctè cognoscendis aut vivaciter penetrandis rebus, quæ spiritum nostrum excitant, quàm connitendum, ut magno animo atque optimâ voluntate in Deum feramur. Neque etenim exercitium istud per ingenii subtilitatem addiscitur, sed per amorosam cordis in Deum elevationem: qua in re simplicissima affectio plus valet, quàm ea, quæ in omnibus mundi libris conscripta sunt, universa.

Eandem ob causam reprehenduntur illi, qui pulchras consectantur cogitationes & conceptus, exquisita verba, ingeniique subtilitates ad exprimendas suas aspirationes,

T s id

id quod non nisi curiositatis est, atque hac in re, qua de agimus, nihil prævalet simplicitati; unicum ergo verbum ex animo ac bono corde prolatum sufficit.

B. Maria Magdalena de Pazzi mirabili afficiebatur suavitate ruminando atque identidem recogitando hæc duo verba: *Voluntas Dei*. Alii eandem percipiunt suavitatem in his aliis verbis: *Delectare Deum*. *Essetalem qualem vult Deus*; *vivere Deo*, *glorificare Deum*, & similibus, quæ in æternum repererent, quin rædio afficerentur; atque ista frequentius illis materiam præbent orationis jaculatoriæ.

Tertiò necesse non est quærere Deum procul à nobis, ut ad illum aspirationes nostras dirigamus, cum propè nos sit, dicente Apostolo: *Non longè est ab unoquoque nostrum, in ipso enim vivimus, movemur & sumus*: quia nimirum cuncta implet suâ immensitate. De quo pluribus capite sequenti.

Non desunt tamen, qui cum fructu repræsentant sibi Deum quasi confidentem ac regnantem in cælo, ac vigili oculo cuncta, quæ aguntur in terra, pervidentem; & quasi oculos expressè haberet defixos in ipsos, illi contrâ affectus sui cordis ad ipsum in cælum vibrant. Alii expedientius censent, atque etiam experiuntur, si Deum concipiant modo spiritaliori per totum mundum quasi diffusum absque alia distinctione, illique tanquam in in loco, ubi ipsi sunt, præsentem loquantur. Atque alii etiam ei loquuntur ut intimè præsentem intra seipsos atque in intimo suorum animorum, Hic tertius modus omnium optimus est,

*Act. 17.
28.*

*Diversi
modi con-
siderandi
Deum
præsentem*

est, quia simplicissimus, maximeque recolle-
ctus. At si quis illo tam citò uti nequeat, alio-
rum duorum usus ei esse poterit, donec ad
istum paulatim pertingat.

Tres isti concipiendi Deum præsenrem mo-
di diversi faciunt, ut actus interiores præsentia
Dei tria quoque fortiantur diversa nomina,
Etenim affectus cordis nostri ad Deum vibra-
re versùs cœlum appellatur *oratio jaculato-
ria* atque *elevatio cordis*. Illos ad ipsum ve-
luti propè nos consistentem dirigere *aspiratio*
seu familiaris conversatio est. Agere cum ipso
veluti intra nosmetipsos residente vocatur *a-
morosa conversio* seu affectivus reditus in se-
ipsum atque in Deum, juxta id quod ait Psal-
tes: *Convertere anima mea in requiem tuam*.
Id quod eò est melius atque utilius, quò sim-
plicius & intimius.

Quartò illi, qui aliquando adverterent se
devotione sensibili in aspectu charoque intaitu
graviorum veritatum vehementer transporta-
ti, id quod fit quasi momento, nihilo tamen
minus animâ in tali quasi raptu, atque, ut ita
dicam, extra se positione persistente, ut penè ni-
hil ampliùs sentiat; sed non respiret, non sa-
piat, non sentiat nisi Deum, ita loquendo, in-
natando huic vasto tantæ dulcedinis oceano:
illi, inquam, hac prosperitate multâ uti debent
cum discretionè, oraminòque cavere, ne nimio
cum ardore hunc affectum fovere contendant,
ne fortè graviolem sibi capitis dolorem adsci-
scant. *Mel invenisti, ait Sapiens, comede* *Prov. 25.*
quod sufficit tibi, ne fortè satiatus evomas illud. 6.
Id quod peroptimè intelligi potest de sensibili
devo-

*Differen-
tium
nominum,
bua dan-
tur acti-
vus inter-
nis præ-
sentia
Dei.*

*e
tione*

devotione, cuius mel symbolum præfert. Optimum igitur factu erit, si, postquam huc sanctæ commotioni atq; impulsui consenseris, pro tunc in statu te contineas quasi merè passivo. Quod si affectus diutiùs perseveret, continuò negotium cum Patre Magistro communicabis. Atque si hoc eveniat durante aliquo actu communitatis, aut sub labore vel coram aliis Religiosis, nullum exterius signum exhibebis atque actionem exteriorem peragere porrò perges, ac si nihil interiùs apud te ageretur.

Quintò ac postremò, ubi te adverteris in statu esse ignaviæ atque ariditatis præcedenti opposito, nullatenùs persuasum habebis, debere te violenter conitti producere huiusmodi affectus, sicuti etiam suprà meminimus, ubi de oratione mentali actum fuit; conatus enim illi violentiores irriti forent, omninòque intempestivi, sed, ubi rationabiliter temetipsum suavi quadam ac breviori consideratione excitaveris ad ignavam istam negligentiam propulsandam, si frustrà id fieri adverteris, saltem ut status iste tibi displiceat, cum plena tamen in divinam resignatione voluntatem, contendes. Nihilominus coram sua Majestate divina te præsentando, subindeque oculos in ipsum conjiciendo, si fortè ad compassionem commoveatur. Tametsi etenim hoc facturum sis sine gustu, non tamen sine fructu. Oretenus dicere poteris hunc versum: *Domine, ante te omne desiderium meum & gemitus meus à te non est absconditus.* Aut istum: *Ecce Domine infirmata est in paupertate vir-*

*Pf. 37.
10.*

Pf. 30. 11.

rus mea. Aut certè : Trahem post te, curre- Cant. 1. 3.
mus in odorem unguentorum tuorum. Quod
 ubi feceris, fructum poteris reportare non
 exiguum,

CAPUT XXX.

De Præsentia Dei orationi aspirati-
va necessario conjuncta.

Efficacius medium non est animum no-
 strum semper habendi recollectum, atque
 ad loquendum Deo dispositum, quàm ut sem-
 per ambulemus in præsentia Dei. Praxis rei
 hujus in sacro Ordine nostro nobis esse de-
 bet recommendatissima, illius enim bene-
 ficio S. Pater noster Elias in mundo tanta est 3. Reg. 17.
 operatus miracula, atque illam unã cum du-
 plici suo spiritu tanquam optimam hæredita-
 tem sancto discipulo suo reliquit Elisæo: *Vivit*
Dominus, in cujus conspectu sto.

Esse autem in præsentia Dei est ipsum con-
 tinuò habere ob oculos, firmiterque credere
 in omni nos loco ab ipso videri, veluti id cre-
 debat Regius Vates, qui de seipso ait: *Provi-*
debam Dominum in conspectu meo semper, Ps. 15. 8.
quoniam à dextris est mihi ne commovear.
 Aut veluti Sapiens ait: *In omni loco oculi Do-*
mini contemplantur bonos & malos. Ex eo igitur
 manifestum fit, hoc esse medium optimum
 cor nostrum semper habendi recollectum; quia
 cogitatio ista præsentis Dei magno nos afficit
 metu ac reverentiã, atq; ad omnia magnã cum
 circumspèctione peragenda impellit.

Ad

e
tione

Quid sit
esse in
præsentia
Dei.

Ps. 15. 8.

Prov. 15.
 3.